

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 17.234 van 16 oktober 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 30 april 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 20 maart 2008 houdende de weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. WALLEYN en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker kwam op 30 september 2005 toe op het Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister nam op 23 februari 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Na dringend beroep besliste de Commissaris-Generaal voor vluchtelingen en Staatlozen op 27 juni 2006 dat verder onderzoek noodzakelijk was.

1.4. Op 27 juni 2006 besliste de Commissaris-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker ging tegen deze beslissing in beroep bij de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen.

1.5. Verzoeker vroeg op 14 februari 2008 de vestiging aan in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.6. De gemachtigde van de minister nam op 20 maart 2008 een beslissing tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 31 maart 2008 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. De bestreden beslissing werd als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 61 §4 (Belg) van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 27.04.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging, aangevraagd op 14 februari 2008, door S.M. (...) geweigerd.

Reden van de beslissing

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging in de hoedanigheid van echtgenoot:

- *Ontbreken van een identiteitsdocument*
Betrokkene heeft niet op geldige wijze zijn identiteit bewezen."

2.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40, 42 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de artikelen 44, § 2 en 61, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenbesluit).

2.3. Verzoeker betoogt als volgt:

*"Waar de vestiging geweigerd werd met als motief dat verzoeker door geen identiteitsdocument voor te leggen niet op geldige wijze zijn identiteit heeft bewezen,
Tewijl noch de wet, noch het K.B. bepalen hoe een aanvrager zijn identiteit dient te bewijzen, en zijn identiteit rechtsgeldig werd vastgesteld door de gemeente waar hij is ingeschreven, die de bevoegde overheid is om te oordelen of het bewijs van de gezinsband wordt geleverd.*

Bespreking:

Artikel 42 van de wet erkent het recht op verblijf aan de EU-vreemdeling (en dus overeenkomstig artikel 40 in fine ook aan de echtgenoot van een Belgische onderdaan) in de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald.

Artikel 44 van het K.B. bepaalt dat de gemeente nagaat of de vreemdeling dat de vreemdeling die gebruik wenst te maken van deze bepaling het bewijs voorlegt van de gezins- of afstammingsband die hij inroept en artikel 61 van het K.B. bepaalt dat hij de documenten dient voor te leggen die vereist zijn voor de binnenkomst in het Rijk.

De asielzoeker die naar België komt dient geen enkel document voor te leggen bij zijn binnenkomst doch zich alleen vluchteling te verklaren, waarop hij in het bezit wordt gesteld van een bijlage 26, en bij zijn inschrijving in de gemeente van een attest van immatriculatie. Het is onder dat document dat conculant in het wachtregister was ingeschreven bij de indiening van de aanvraag.

Verzoeker legde bij zijn aanvraag zijn attest van immatriculatie en bijlage 26 voor, waarop de gemeente oordeelde dat deze documenten voldoende waren om te bewijzen dat hij de persoon was die in het huwelijk was getreden met zijn echtgenote, overeenkomstig de eveneens voorgelegde huwelijksakte. De beslissing tot ontvankelijkheid werd aan verzoeker meegedeeld met vermelding dat geen andere documenten dienden te worden voorgelegd.

De gemeent kon terecht deze beslissing nemen.

De verplichting een formeel identiteitsdocument voor te leggen is noch in de wet, noch in het K.B. opgenomen als specifieke voorwaarde voor het verblijf van de echtgenoot van een Belg. Alleen dient uiteraard de aanvrager te bewijzen dat hij de echtgenoot is van een Belgische onderdaan.

Hierbij dient voor ogen te worden gehouden dat het niet de Minister of zijn afgevaardigde doch wel het gemeentebestuur is dat, overeenkomstig artikel 61, § 1, dient na te gaan of de betrokken vreemdeling in het bezit is van de documenten vereist voor de binnenkomst in het Rijk alsook van de documenten die aanduiden dat hij voldoet aan de voorwaarde bedoeld in artikel 44, § 1, d.w.z. het bewijs overlegt aangaande de bloed- of aanverwantschap met de EG-vreemdeling of de Belgische onderdaan met wie ze zich komen vestigen.

Verzoeker heeft het bewijs van zijn aanverwantschap met de Belgische onderdaan voorgelegd en de gemeente heeft dit bewijs ook aanvaard door het afleveren van een vestigingsrapport waarop geen andere documenten worden gevraagd, de inschrijving in het vreemdelingenregister en het afleveren van een attest van immatriculatie.

Overeenkomstig artikel 61, § 4 van het K.B. kan de Minister of zijn gemachtigde de vestiging slechts weigeren indien de voorwaarden tot vestiging niet vervuld zijn.

Het huwelijk werd afgesloten door de burgerlijke stand van de gemeente Beerse op voorlegging van identiek dezelfde documenten als deze die voorgelegd werden bij de aanvraag tot vestiging, met name de bijlage 26 en het attest van immatriculatie. Verzoeker staat als gehuwd ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand en in het Rijksregister.

Het is uiteraard niet omdat asielzoekers tijdens de procedure (nog) niet in het bezit zijn van een document dat formeel beschouwd kan worden als een identiteitsdocument, dat zij niet het recht hebben in het huwelijk te treden of te genieten van een verblijf op basis van dit huwelijk overeenkomstig artikel 42.

Anderzijds was verzoeker wel degelijk in het bezit van een door een andere nationale overheid (de Israëische bezettingsoverheid van Palestina) afgeleverd identiteitsdocument met foto. Overeenkomstig de rechtspraak van Uw Raad kan een vreemdeling zijn identiteit met een dergelijk document bewijzen (arrest 1679 van 13 september 2007). Indien dit document niet werd voorgelegd bij het indienen van een aanvraag tot vestiging, is dit uiteraard omdat de gemeente, die hiertoe de bevoegdheid bezit, oordeelde dat de voorgelegde documenten voldoende waren zoals blijkt uit het verslag bij de vestiging. Overigens is tegenpartij in het bezit van dit document. Dit is weliswaar opgesteld in een vreemde taal (tweetalig hebreuws-arabisch), doch in voormelde beslissing oordeelde de raad dat een vertaling kan worden voorgelegd "Des lors que la combinaison des deux pièces officielles établie, dans une des langues nationales belges, la partie défenderesse ne pouvait valablement refuser l'établissement a ce dernier en se limitant a constater qu'il avait déposé un document identité établi dans une langue étrangère".

Voor zoveel als nodig wordt aan dit verzoek een kopie gehecht van de Palestijnse identiteitskaart nummer 9868666952 alsook van een attest van de ambassade van de Palestijnse Staat in Amman die de authenticiteit van dit document bevestigt, met een nederlandse vertaling.

De weerhouden motivering kon dus de weigering niet steunen."

2.4. Verwerende partij stelt dat het middel onontvankelijk is voor zover de schending opgeworpen wordt van de artikelen 42 en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 44 van het vreemdelingenbesluit.

2.5. Het betoog van verzoeker ter ondersteuning van zijn middel vormt één geheel waaruit globaal duidelijk de wijze blijkt waarop voormelde bepalingen geschonden zijn. Verweerder verweert zich in zijn nota ook globaal op de door verzoeker geuite kritiek en werd niet geschonden in zijn rechten van verweer.

De exceptie van gedeeltelijke onontvankelijkheid van het middel wordt verworpen.

2.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (cfr. R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002; R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.7. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

2.8. Artikel 61, § 1 van het vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“§ 1.- De vreemdeling bedoeld in artikel 40, § 6, van de wet, wordt, voor zover hij voldoet aan de voorwaarde bedoeld in artikel 44, § 1, en na inzage van de documenten die vereist zijn voor de binnenkomst in het Rijk, ingeschreven in het vreemdelingenregister en, naargelang hij de nationaliteit van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen bezit of niet, in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, model B of model A, overeenkomstig bijlage 5 of 4, geldig vijf maanden vanaf de datum van afgifte. (...)”

De documenten die vereist zijn voor binnenkomst in het Rijk zijn omschreven in artikel 2 van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt dat:

“wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is:

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt. (...)”

2.9. In het arrest van het Hof van Justitie van 25 juli 2002 (zaak C-459/99) heeft het Hof gesteld dat een lidstaat noch een verblijfsvergunning kan weigeren aan een onderdaan van een derde land die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, noch ten opzichte van hem een verwijderingsmaatregel kan nemen, op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen. Niettegenstaande dit arrest enkel de echtgenoot van een onderdaan van een lidstaat van de E.E.R. betreft, is de interpretatie van het Hof van Justitie ook van toepassing op de in artikel 40, §6, van de vreemdelingenwet bedoelde familieleden van een Belg, aangezien dit artikel uitdrukkelijk bepaalt dat de echtgenoot van een Belg gelijkgesteld wordt met een E.G.-vreemdeling.

2.10. Een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel toont uiteraard naast de nationaliteit ook de identiteit aan en is het identiteitsbewijs bij uitstek. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat noch in de vreemdelingenwet noch in het vreemdelingenbesluit is bepaald hoe een vestigingsaanvrager zijn identiteit dient te bewijzen. In gevolge het bovenvermeld

arrest van het Hof van Justitie van 25 juli 2002 dienen ook andere bewijzen van identiteit aanvaard te worden. Dit wordt geval per geval beoordeeld door de gemachtigde van de minister en kan onmogelijk het voorwerp zijn van een exhaustieve opsomming in de vreemdelingenwet of het vreemdelingenbesluit.

2.11. Uit het feit dat betrokkene zich vluchteling kon verklaren en kon huwen zonder in het bezit te zijn van een identiteitsdocument kan niet geldig worden afgeleid dat hij eveneens zou zijn vrijgesteld van de voorwaarde om zijn identiteit te bewijzen in het kader van een aanvraag tot vestiging. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te beweren wordt het bewijs van identiteit in het kader van het huwelijk niet door dezelfde instantie beoordeeld dan in het kader van het recht op verblijf. Het nagaan van de identiteit behoort in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, niet tot de ontvankelijkheidsbevoegdheid van het gemeentebestuur inzake vestigingsaanvragen. Artikel 44 van het vreemdelingenbesluit bepaalt immers het volgende: “§ 1.- De vreemdelingen bedoeld in artikel 40, §§ 3 tot 6, van de wet, kunnen enkel genieten van de bepalingen voorzien in de artikelen 49, 50, 52, 54, 55 bis en 61 op voorwaarde dat ze voorafgaandelijk het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap met de E.G.-vreemdeling of de Belgische onderdaan met wie ze zich komen vestigen. § 2.- Indien de in § 1 bedoelde vreemdelingen het vereiste bewijs niet overleggen, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde hen, al naargelang het geval, kennis van een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot vestiging, tot verblijf, tot inschrijving in het vreemdelingenregister of tot het bekomen van een document overeenkomstig het model van de bijlage 22, door afgifte van een document overeenkomstig het model van de bijlage 19 quinquies.(...)” Dit is het enige artikel dat handelt over de ontvankelijkheid van vestigingsaanvragen.

2.12. Uit het hierboven weergegeven artikel 44 van het vreemdelingenbesluit vloeit voort dat de autonome bevoegdheid van de gemeente in het kader van het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de aanvraag tot vestiging, uitdrukkelijk beperkt is tot het nagaan van bloed- of aanverwantschapsband met de Belgische of E.U.-onderdaan. De bevoegdheid om zich uit te spreken over de andere aspecten van de vestigingsaanvraag, zoals het aantonen van de identiteit, komt bij gebrek aan het toekennen van een uitdrukkelijke autonome bevoegdheid aan de gemeente, dan ook toe aan de minister of zijn gemachtigde in het kader van het toekennen of de weigering van de vestigingsaanvraag. Indien de gemachtigde van de Minister het identiteitsstuk aanvaardt, wordt de vreemdeling conform artikel 61, §1, van het koninklijk besluit ingeschreven in het vreemdelingenregister en worden de overige vestigingsvoorwaarden nagegaan. Indien het identiteitsstuk niet aanvaard wordt, wordt de vestigingsaanvraag geweigerd.

2.13. Het middel faalt naar recht voor zover de schending van artikel 44, § 2 en 61, § 1 van het vreemdelingenbesluit wordt opgeworpen. Het gegeven dat de gemeente blijkens het administratief dossier inderdaad op de vestigingsaanvraag (bijlage 19) noteerde dat verzoeker geen andere documenten moest voorleggen betreft een nalatigheid vanwege de gemeente maar doet aan het voormelde geen afbreuk. Het heeft bovendien verzoeker niet verhinderd om alsnog na het indienen van de vestigingsaanvraag een document neer te leggen (zie infra punt 2.14). Zoals reeds gesteld ter terechtzitting staat het verzoeker ook vrij een nieuwe aanvraag tot vestiging in te dienen als hij, zoals hij beweert, bij machte is de nodige identiteitsbewijzen voor te leggen.

2.14. Verzoeker voert aan dat hij wel degelijk over een identiteitsdocument met foto beschikte en voegt een kopie van dit document toe aan zijn verzoekschrift. Verzoeker stelt zelf dat dit document niet werd voorgelegd bij het indienen van de vestigingsaanvraag. Uit het administratief dossier blijkt dat dit document noch bij het indienen van de vestigingsaanvraag noch erna werd neergelegd. De gemachtigde van de Minister kon er dan ook geen rekening mee houden bij het treffen van de bestreden beslissing. De door verzoeker bij zijn vestigingsaanvraag neergelegde bijlage 26 is uiteraard geen identiteitsdocument, maar een document waarop geacteerd wordt dat een persoon die verklaart een bepaalde identiteit te

bezitten, een asielaanvraag indient. De door verzoeker bij zijn vestigingsaanvraag neergelegde huwelijksakte is een bewijs van zijn aanverwantschap in de zin van artikel 44 van het vreemdelingenbesluit en is geen identiteitsdocument. Het door verzoeker bij zijn vestigingsaanvraag neergelegde attest van immatriculatie, waarvan hij blijkens het administratief dossier op instructies van de gemachtigde van de Minister in het bezit gesteld werd wegens de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is aangaande zijn asielaanvraag, is evenmin een identiteitsdocument. Op dit attest wordt uitdrukkelijk gesteld dat het geenszins een identiteitsbewijs is. Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift zelf toe dat dit document formeel geen identiteitsdocument is. Het door het betrokken gemeentebestuur blijkens het administratief dossier op 19 maart 2008 aan de Dienst Vreemdelingenzaken gefaxte attest van de Palestijnse ambassade in Amman kan bij gebrek aan het neerleggen van het bovenvermeld identiteitsdocument met foto waarnaar het verwijst, evenmin als een identiteitsstuk in aanmerking komen. Aangezien verzoeker in gebreke bleef een ander identiteitsstuk neer te leggen stelde de gemachtigde van de minister bij het nemen van de bestreden beslissing terecht vast dat het bewijs van identiteit ontbrak en dat verzoeker niet op een geldige wijze zijn identiteit bewezen heeft. Verzoeker toont niet aan dat zijn situatie vergelijkbaar is met deze van de vreemdeling in het door verzoeker geciteerde Franstalige arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit de lectuur van dit arrest blijkt overigens dat de betrokken verzoeker wel degelijk een identiteitskaart had voorgelegd: *“la partie requérante a introduit une demande d'établissement (...) et qu'à l'appui de celle-ci, ont été produits (...) ainsi qu'une carte d'identité (...)”*. De taal waarin de identiteitsdocumenten zijn gesteld vormt hier niet het voorwerp van de betwisting.

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.15. Het bewijs van identiteit is een voorwaarde opdat verzoekers huwelijk met een Belgisch onderdaan kan uitmonden in de erkenning van zijn op grond van artikel 40, §6, van de vreemdelingenwet aangevraagde verblijfsrecht. Van verzoeker wordt verwacht dat hij aan de hand van een officieel document kan aantonen dat hij degene is die hij beweert te zijn en wiens naam vermeld staat in de huwelijksakte met de Belgisch onderdaan. Het huwelijk op zich met een Belgisch onderdaan volstaat dus niet op zich om toegelaten te worden tot vestiging in België.

Een schending van de artikelen 40 en 42 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.16. In zijn repliekmemorie voert verzoeker aan dat hij *de facto* staatloos is, zodat de verantwoordelijkheid hem een identiteitsdocument af te leveren bij de Belgische overheid ligt. Daargelaten de vraag of dit argument dat voor het eerst wordt opgeworpen in de repliekmemorie, ontvankelijk is dient de Raad vast te stellen dat nergens in de vreemdelingenwetgeving bepaald wordt dat de Belgische overheid aan *de facto* staatlozen een identiteitsdocument moeten verstrekken. Waar verzoeker in zijn repliekmemorie rechtspraak aanhaalt van een burgerlijke rechtbank dient benadrukt te worden dat de Raad in deze niet gebonden is door uitspraken van burgerlijke rechtbanken in het subjectieve contentieux.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend en acht door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. F. TAMBORIJN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. TAMBORIJN.

M. EKKA.